

drig paa personlige Programmer. Jeg havde jo ogsaa, da jeg før havde Ordet, Leilighed til at udvilde, hvorfor jeg ikke kunde føle nogenstomhelst Tilfredsstillelse ved at se det nuværende Ministeriums Personer afløse af andre Personer, som i den Sag, her er Tale om, ere stillede ganske paa samme Maade. Det, jeg har troet at arbejde sammen med det ærede Medlem for, er for et politisk Skifte her i Landet, et Systemskifte — Personer have altid interesseret mig meget lidt og Personligheder endnu mindre.

Det undrer mig slet ikke, at det ærede Medlem for Møen (Bojsen) finder mine Udtalelser nøgne, grølle og skarpe og alt Saadant, thi det er jeg saa vant til at høre af det ærede Medlem. Det ærede Medlem vil nu engang have baade Tanker og Meninger og Program og alle den Slags Ting rørt ud, rettede an med Sauce, saa at man ikke veed, hvor Bুদ্ধingen begynder og den søde Sauce ender. Det er Noget, jeg skal finde mig i, naar saa det ærede Medlem efterhaanden, jeg forlanger ikke paa eengang, men lidt efter lidt, ved længere Tids Omgang kunde finde sig i, at jeg holder mere af at faae Tingene rent, klart og skarpt. Naar det ærede Medlem undrer sig over, at en Del af det danske Folk har kunnet lytte til, hvad jeg siger, ser jeg ikke, at deri ligger den Respekt for Andres Mening, som det ærede Medlem talte saa meget om. Tværtimod synes jeg, at det ærede Medlem burde erkende, at andre Folk kunne have en Slags naturlig Ret til at tage Tingene paa deres Maade. Jeg tror, at det danske Folk har Mere, end det i og for sig er ønskeligt, af det ærede Medlems Maade at være paa, og jeg tror, at vi i nærværende Samling havde staaet bedre og stærkere, hvis det danske Folk havde lyttet noget til det, som det ærede Medlem er saa bange for, nemlig de klare og rene Tanker. Thi jeg kan ikke negte, at for mig stiller det sig saaledes, at vor Skjædesynd her i Landet netop er dette, at vi altid skulle ud i Noget, der ikke staaer rigtig fast, ud i et saadant Fedteri eller noget saadant Uldent, man ikke rigtig kan faae Gaand i Hænde med; men i politisk Henseende kan dette jo for en vis Politisk være en Fordel. Det ærede Medlem minder mig ved denne Leilighed om den Maade, hvorpaa han har stillet sig ogsaa i andre Forhold, og som sandt, tror jeg, et meget karakteristisk Udtryk for kort Tid siden, da det ærede Medlem talte om Skoleloven. Da sagde han: Vi staa ikke her som Personer, men vi staa her paa Gjemmets Begne, repræsenterende Familien, og det forekommer mig, at saaledes staaer netop det ærede Medlem, ikke paa sine egne Begne; han gjør paa mig det Indtryk altid, hvor han staaer, ogsaa at staa paa Kone og Børns Begne, og hvis jeg vilde føre det Billede igjennem, hvorved man saa træffende har karakteriseret den Slags Stilling, kunde jeg nævne Paraphen med; videre

skal jeg ikke gaa. Det ærede Medlem har imidlertid ved at omtale mine Ytringer benyttet noget af den Skarphed, han har skændt sig selv og tilskender mig, thi han har gjort disse Ytringer til noget helt Andet, end de vare. Det ærede Medlem tror, at jeg har sagt, at et Mindretals politiske Opgave var kun at demonstrere. Nei, det har jeg ikke sagt et Ord om; men jeg har sagt, at en stor Del af det parlamentariske Liv bestaar i Demonstrationer. Det vil dog det ærede Medlem ikke negte, det er Noget, som ikke er eiendommeligt for vort Parlament, men gjælder for ethvert Parlament i Verden. Og dernæst har jeg sagt, at det gjælder særlig om parlamentariske Mindretal, at de paa mangfoldig Maade maa være henviste til at demonstrere. At de ved Siden heraf ogsaa kunne udrette noget Positivt, idet de bevæge Flertallet til at tage Hensyn til dem, har jeg ikke negtet, men sagt, at det vilde være naturligt, at Mindretallets Stilling i mange Tilfælde blev demonstrerende, og at jeg ikke betragtede Demonstrationer som noget Unyttigt og Uensigtsmæssigt. Selve vor Grundlov anviser jo paa mangfoldige Maader Demonstrationer: Adresser, Dagsordener og Misillidsvota ere jo ikke Ting, der have umiddelbart praktisk Udbytte; det har jo det ærede Medlem rigelig Erfaring for. Ligesaa skjævt og karikeret, som det ærede Medlem opfattede mine Udtalelser om Mindretallene, ligesaa skjævt og karikeret opfattede han, hvad jeg havde sagt om Flertallet. Jeg har ikke sagt et Ord om, at der skulde være kompakte Flertal for at støtte Ministeriet. Ordet „kompakt“ vil det ærede Medlem ikke finde i mit Foredrag; nei, jeg henvendte mig til det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) og sagde til ham, at naar han vilde angribe Ministeriet som Mindretalsministerium, maatte han dog helst selv være støttet af et Flertal. Naar man vil lægge netop den Løstestang ind under et Ministerium, at det ikke støttes af et Flertal, forekommer det mig, at man ikke kan gjøre det med synderlig Vægt, naar man ikke selv er støttet af et Flertal. Men jeg har ikke talt et Ord om, at Flertallet skulde være mere eller mindre kompakt; det bryder jeg mig ikke om. Jeg har ikke negtet, at et Flertal kunde komme istand ved, at flere Mindretal sluttede sig sammen, og hvis det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds havde kunnet stemme mod Finantsloven i Spidsen for to Mindretal, der tilsammen vare Flertal, vilde min Indvending imod ham ikke være bleven fremsat. Jeg skal ikke opholde mig ved den Del af det ærede Medlems Indvendinger eller Bebrejdelser, som er en ren og pur Opfindelse af det ærede Medlem selv, nemlig alt det om Diktatoren. Han talte om denne ene Person, Alle skulle lystre, og Sligt; men jeg tror ikke, at der i, hvad jeg har udtalt, vil findes noget Holdpunkt for den Slags Ytringer. At det ærede Medlem mener, at vi paa vor Side